

Nordkapp 2015

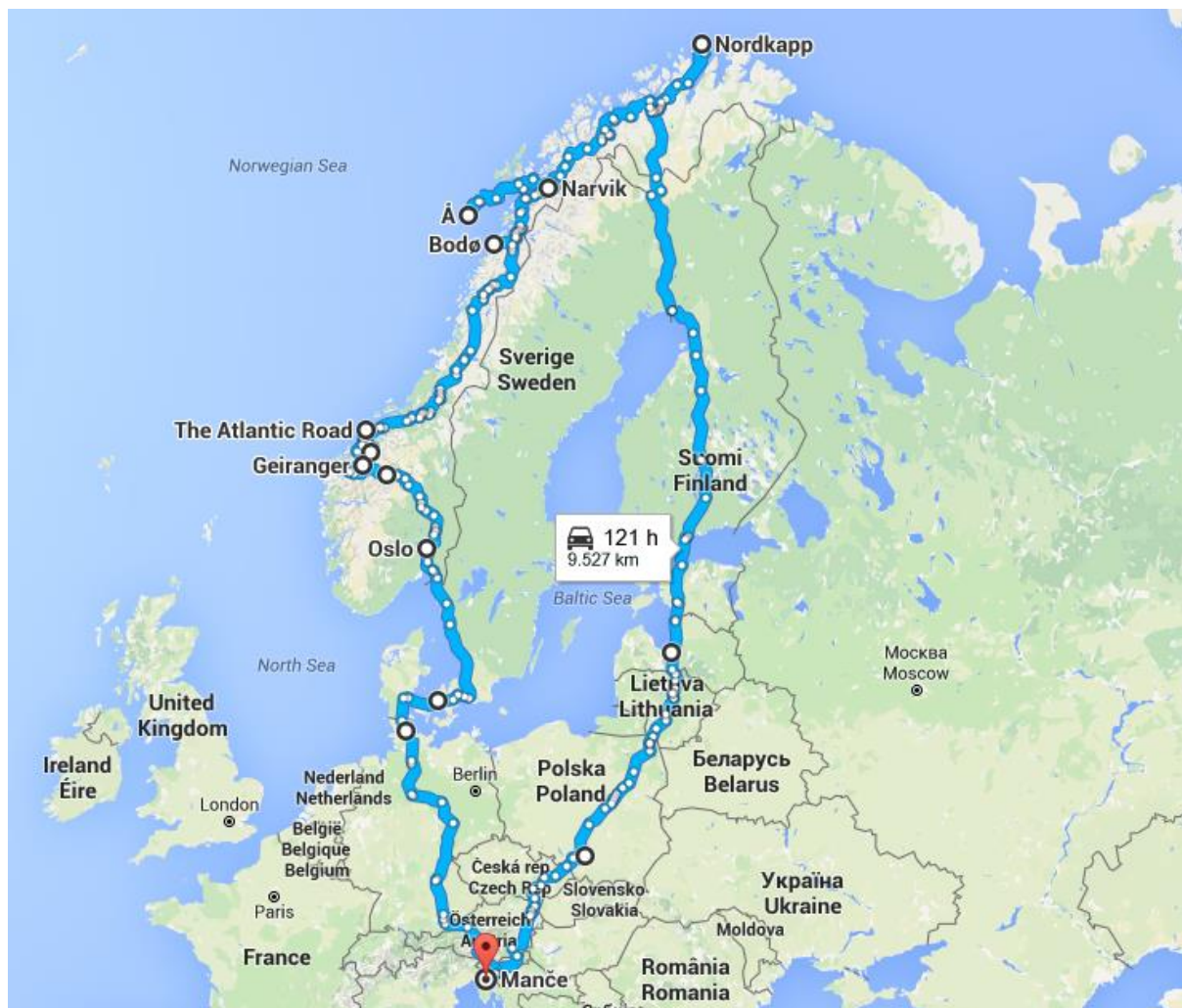

Ko sem na forumu prebiral razprave o potovanju na skrajni sever in lepoti pokrajine ter neskončnih prostranstvih, sem si dejal, da nekoč morava tudi to videti. Nekako sem razbral, da nisi čisto pravi avtodomar, če enkrat ne osvojiš te skrajno severne točke. Z zamenjavo avtodoma pred štirimi leti, so postale dosegljivejše tudi bolj oddaljene destinacije. Preteklo leto sva bila na ne tako skrajnem vzhodu (Romunija), še leto prej na skrajnem zahodu (Portugalska), letos pa so se ustvarili pogoji za osvojiti skrajni sever.

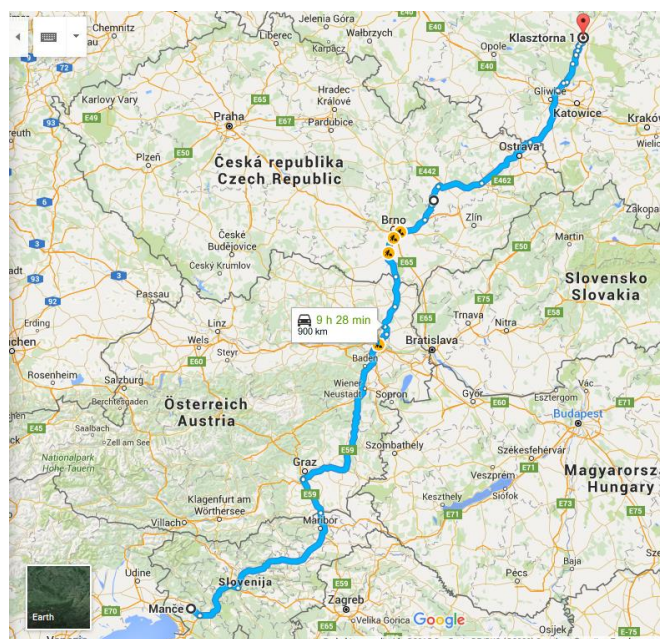

Načrtovanje poti in zbiranje informacij se je začelo že v začetku leta, seveda sta imela veliko vlogo oba foruma in objavljeni potopisi, pa tudi mister Google in knjižnica. Preigrala sva nekaj variant poti in izbrala opisano. Zadnji teden sva avtodom polnila z opremo, hrano pijačo, oblačili in kljub večjemu rezervoarju za gorivo tudi 20 litrov dodatne nafte.

5. julija sva startala, bila je nedelja, ura 5.35, pred nama je bila pot dolga 9900 km, na zemljevidu je videti tako:

1. dan, 900 km, Manče – Čestohova (Czestochowa)

Prvi dan in še nekaj naslednjih je bilo namenjeno tranzitu. Avstrija, Češka in prva nočitev na Poljskem, Čestohova, camp Olenka (50.811295, 19.091841), ki je v sklopu največjega romarskega središča Poljske. Tega seveda nisem vedel, ko sem načrtoval pot, sva pa z veseljem izkoristila priložnost za ogled svetišča, ki je znano po črni Materi božji. Kamp je preprost in poceni.

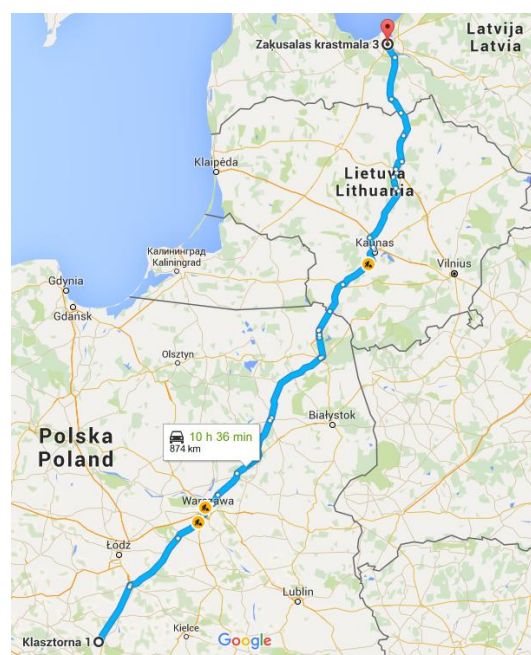
Pot je minila brez zapletov, Češko sva prevozila brez vinjete (garmin se je uspešno izogibal plačljivim cestam), zato se je pot časovno malo podaljšala.

2. dan , 874 km, Czestochowa - Riga

Zopet je pred nama tranzitni dan, tokrat je cilj Riga, kamp ob reki (Riga City camping, 56.956320, 24.077617).

Pot je potekala umirjeno, razen prehoda skozi Warshavo, ko sva se zaradi gradnje nekih cest, prebijala po polžje. Poljska nima cestnin, pa avtocest tudi ne. Enako je z Litvijo in Latvijo. Itak je to nižinski svet, ceste so bolj ali manj ravne, dovolj široke, v veliki meri tudi dvopasovnice vendar s pogostimi prehodi, zato je potrebna večja pazljivost. Poslabšalo se je tudi vreme, zato sva se za nekaj časa poslovila od lahkih oblačil. Vozila sva se čez prostrana polja in občudovala pokrajino.

Opazne so že prve, za sever tako značilne, lesene hiše, ki sva jih videla še veliko.

Kamp v Rigi je kar poln, dovolj dobro urejen za 16 €, leži na otoku reke Daugave. Prispela sva že z mrakom, pa še rahlo deževalo je, zato sva kar kmalu legla. Kamp je možna izhodiščna točka za raziskovanje Rige ali okolice z mestnim transportom ali pa s kolesom oziroma skuterjem.

3. dan, 406 km, Riga-Helsinki

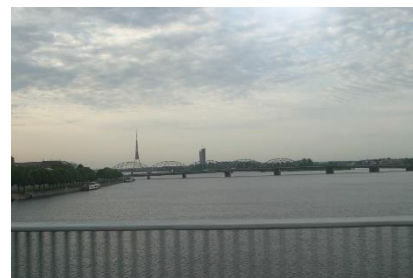
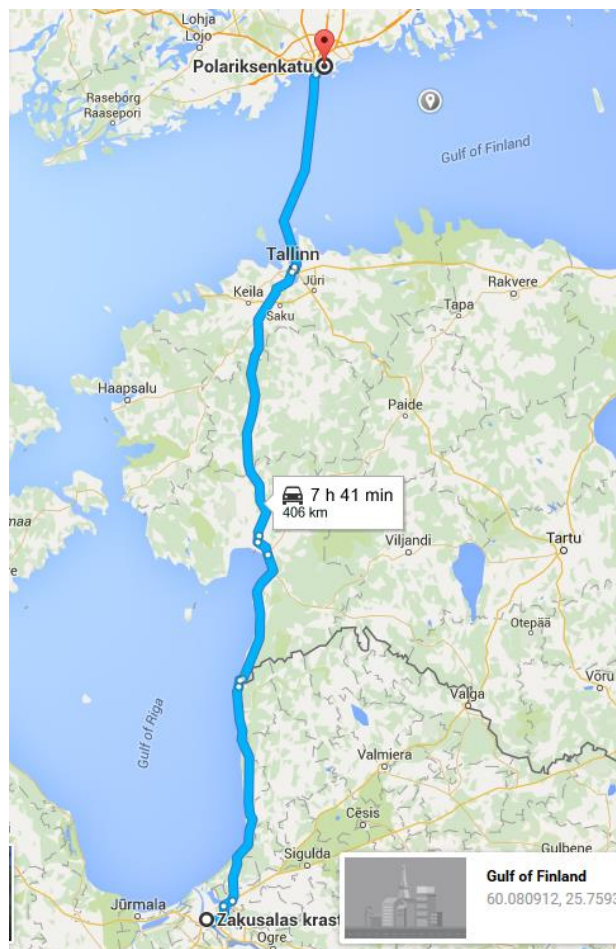
Zjutraj je še vedno deževno, nadaljujeva na sever, danes je cilj Finska, to je že prva skandinavska država.

Rige nisva nameravala raziskovat, to bo za drugič. Pot naju vodi skozi neskončne gozdove, prometa malo, pa tudi naselja so bolj redka. Prečkava nevidno mejo z Estonijo in okrog poldne prispeva v Talin.

Nisem želel rezervirat karte za trajekt, ker na poti nikoli ne veš. To naju je stalo malo daljšega čakanja, prvi trajekt po najinem urniku je bil poln (cena bi bila ista kot z rezervacijo, okrog 150 €). Naslednji je bil ob 19.00, druge firme in tudi dobrih 20 € dražji.

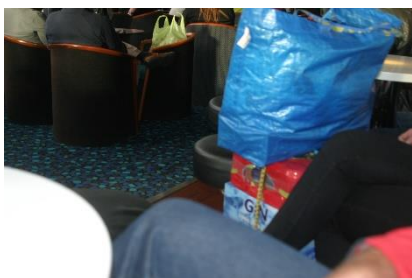
Ni pa problem čakati v luki, saj stane 24 ur parkiranja le par evrov. Je pa luka tik ob starem delu mesta, zato sva si čas krajšala z romantičnim ogledom mesta pod dežnikom.

Ob luki so velike trgovine, kjer se hodijo zalagati Finci, imajo posebne malo vozičke, kjer tovorijo v glavnem alkoholne pijače.

Uro pred vkrcanjem nas spustijo v luko in lahko spremljamo, kako pristajajo veliki trajekti. Po njim znanim vrstnim redom nas vkrcajo, trajekt je res ogromen, za triurno potovanje so mogoče še pretiravali z udobjem. Igrala sta dva ansambla, odprte so številne trgovine, lokalčki, bifeji, restavracije. Nehote sem pomislil na Titanik Ko sva se v plesnem avditoriju kratkočasila z

ocenjevanjem plesalcem, me je začela ena stara Finka žicati za ples. Nikakor ni hotela odnehat in če bi bila mlada Finka bi tudi popustil.

Plovba je bila mirna, le bolj na odprtem nas je rahlo pozibavalo. Po treh urah plovbe sva se že izkrcala in zadihala skandinavski zrak. V Helsinkih sem imel koordinate kampa in dveh novih PZA. Kamp je bil poln, PZA pa je navaden parking, pa še to v malo čudnem okolju. Ob morju v marini zagledava en kamper in hitro parkirava ob njem (60.206931, 25.100341). Ura je bila enajst zvečer, jaz pa

sem komot še pri dnevni svetlobi pogledal zemljevid.

Mirno prespiva.

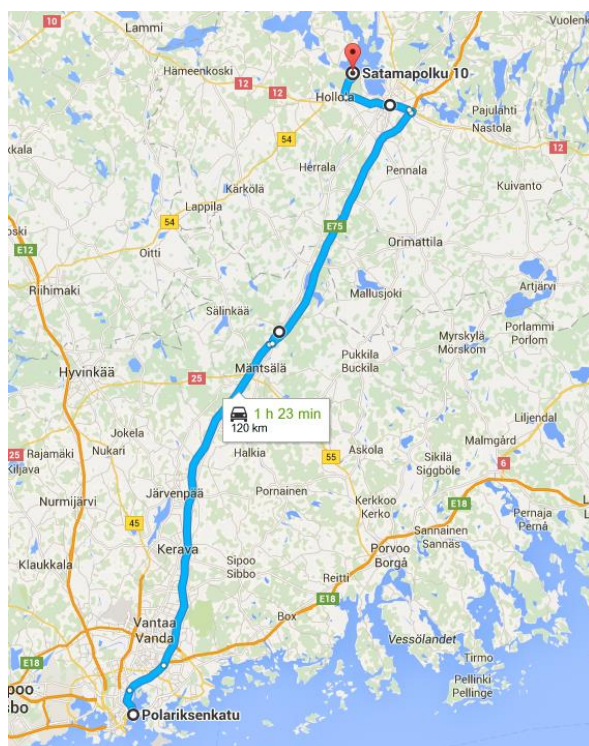
4. dan, 120 km, Helsinki - Lahti

Zjutraj sva šele videla v kako prijetnem in mirnem okolju sva prespala. Okrog naju so se sprehajale račke in neke morske ptice.

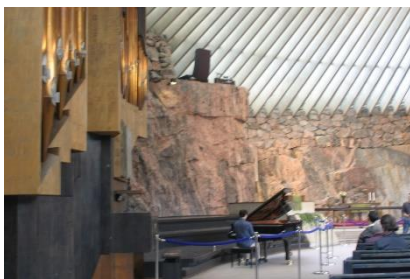
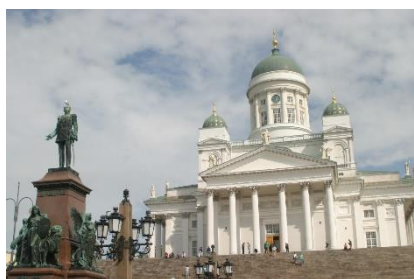
Danes načrtujeva ogled Helsinkov in Lahtija.

Garmin nastavlja na center mesta, kjer tudi brez težav parkirava (60.164113, 24.952983). Rahlo naju bega tudi ura, saj imajo Baltske države in Finska +eno uro v primerjavi z nami.

Ogledava si mestno tržnico ob morju, park nad mestom (ob helsinškem observatoriju), s katerega je čudovit razgled na luko kjer pristajajo trajekti, in starejšo cerkvico, kjer je v trugi ležal mrlič, a nikjer nikogar. Na drugi strani zaliva je na skali postavljena lepa

Uspenskin katedrala, polna turistov. Prav tako je polna turistov helsinška katedrala s trgom Senata v ospredju.

Zanimiva je ponudba na tržnici, ki je podobna našim, le cene so bistveno bolj okrogle, in v €. Na seznamu sva imela tudi nenavadno cerkev na vrhu mesta, ki je dobesedno vklesana v živo skalo. Notranjost je lepo urejena, ko sva bila midva tam je koncentriral en mlad umetnik na klavirju. Obiskala sva tudi glavno železniško postajo, ki je v centru mesta, lepo urejena in očitno zelo koriščena. Kar je starega dela mesta si je možno ogledati peš.

Popoldne sva nadaljevala proti Lahtiju, seveda poznanem po nordijskem športu in je le dobrih 100 km oddaljen iz Helsinkov. Prijetno mestece, živi zlasti od turizma, na območju, ki je polno jezer.

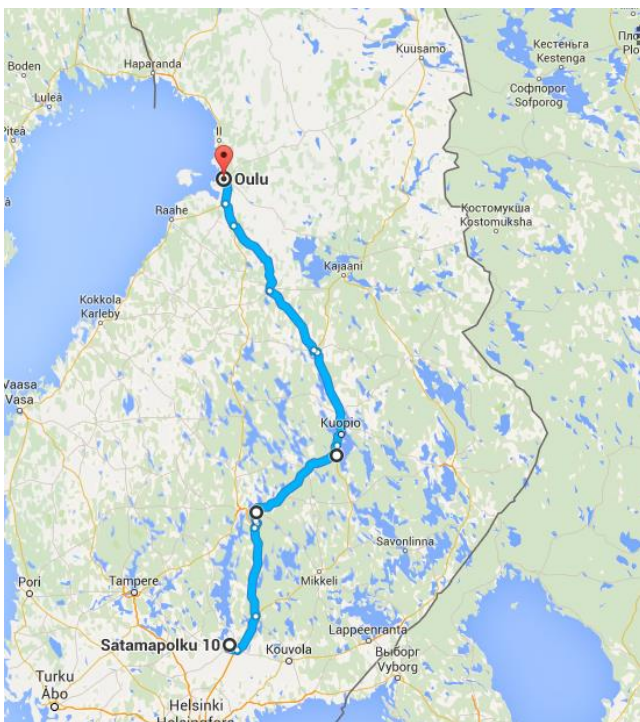
Ogledala sva si skakalni center, ki je bil žal v rekonstrukciji, tako, da se nisva mogla povzpeti na vrh skakalnice. Ker sva bila malo lena naju ni vleklo več na pot, pa tudi vreme je bilo nespodobno. Ko sva videla reklamo za kamp, naju je kar povleklo tja.

Kamp je bil zanimiv, ker so imeli tudi savno, ki je bila po urah ločena glede na spol. Ker se mi ni gledalo starih fincev, sem to spustil.

5. dan, 589 km, Helsinki - Oulu

Zjutraj nadaljujemo na sever, cilja si nisva določila, voziva do večera. Na koncu je bil cilj Oulu. Nisva izbrala najkrajše poti, pač pa malo daljšo, zdelo se mi je zanimivo videt več te čudovite pokrajine polne jezer in gozdov. Naselij je malo, bolj vasi, kmetije, ki skušajo vsaj delno osušit zemljo in v blatu pridelat malo žita ali sena. Zemljina je podobna ljubljanskemu barju.

Fascinantni so tudi njihovi ogromni, 60 tonski tovornjaki, ki jih uporabljajo zaradi velikih razdalj.

Sicer pa so ceste ravne, lepe, in ker je malo naseljena pokrajina, tudi prazne. Zanimivo je, da nihče ne presega predpisane hitrosti, ki je 90 na uro. Mi bi sigurno potegnili. Na križiščih imajo omejitve na 70 in tu praviloma stoji radar. Večino sem vozil po predpisih, včasih pa sem le spregledal kakšen radarček.

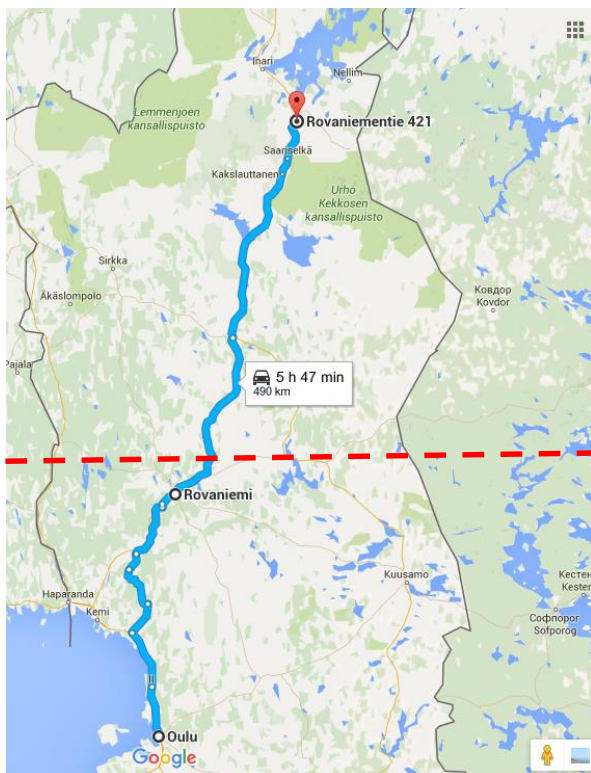
Na 63.713930, 25.919416 stoji bencinska črpalka z dobro ceno goriva in pa edinstvena zanimivost – številne kolekcije železnih zvonov, ki so bili med vojno

vlti kot nadomestek, ker so prave pretopili v topove. Nadaljujemo do Ouluja, eno večjih mest v tem delu. Ker tu nameravamo prespati, se prepeljeva skozi mesto in parkirava ob morju, kjer se že pripravlja na prenočevanje en domačinski avtodom. Sprehodiva se po mestu, seveda obiščeva tudi cerkev kjer sva se oskrbela tudi z brezplačnim vodnikom po mestu. V centru mesta se pripravljajo na koncert neke glasbene skupine, vstopnina 45€, hvala lepa. Mirno prespiva na 65.013532, 25.460243.

6. dan, 490 km, Oulu- Inari

Prijazno jutro, vreme se izboljšuje, nakazuje se sončen dan, kar pomeni, da zunaj ni več kot 15 stopinj. Sprehodiva se po tržnici, vendar nič zanimivega ne najdeva in raje startava. Še v centru mesta občudujeva hidroelektrarno, seveda je jez majhen ker ni velikih višinskih razlik. Zelo zanimiva pokrajina, kakor se ozreš sama voda, jezera in jezerca in gozd.

Kar hitro prideva do Rovaniemi, kjer imava načrtovan ogled arktičnega muzeja na 66.507978, 25.724740.

Muzej res nazorno prikaže življenje v tem surovem svetu, zelo primeren tudi za otroke, strošek 24 €. Nadaljujemo do polarnega kroga, ki je le 8 km naprej na 66.543485, 25.846591. Od tukaj naprej vstopava v tako imenovani arktični krog oziroma v Božičkovo deželo. Seveda znajo Finci to dobro tržiti, lahko se fotografiraš z Božičkom, mu pišeš ali pa kako drugače zapravljaš

denar. Z zanimanjem si vse to razgledava in poslikava, ne pozabiva niti na sponzorja pijače za najin projekt.

Nadaljujeva pot po skoraj nenaseljeni deželi. Nekje na samotni cesti vidiva izredno širok asfaltiran del ceste. Verjetno služi kot zasilno pristajališče za letala ali pa za zimsko oskrbo krajev z letali. In zopet neskončna cesta, poleg pa ali gozdovi ali pa jezerca, vse zelo naravno, nedotaknjeno. Srečava tudi prve severne jelene, ki se prosto sprehajajo ob cesti. Kasneje sva videla, da imajo večinoma oznake v ušesih in so v bistvu kot čreda na paši. Čeprav bi lahko bil ta del potovanja monoton, sem jaz neizmerno užival v tej neokrnjeni naravi.

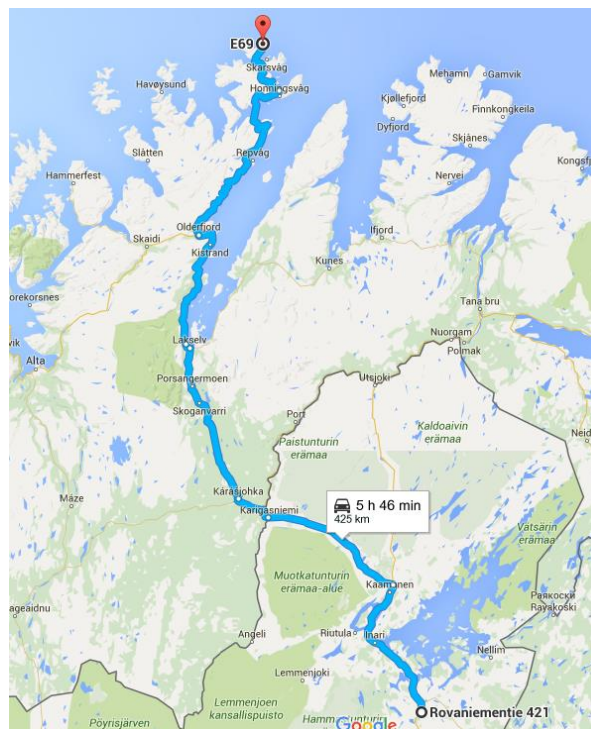

Pri mestu Ivalo prespiva na parkirišču ob reki 68.630433, 27.544012.

7. dan, 425 km, Inari - Nordkapp

Po mirno prespani noči nadaljujeva pot, danes bo najin cilj dosežen, doseгла bova najsevernejši del Evrope, kjer še lahko pripelje avto.

Pokrajina je podobna včerajšnji, prekrasna neokrnjena narava, čudovite podobe jezerc in potočkov v raznoraznih variantah.

Pri mestu Utsjoki prestopiva na Norveško, prehod je neopazen. Čeprav Norveška ni v EU, se obnaša kot da je, brez kontrole na meji. Se pa spremeni narava, konec je neskončnih ravnin in nastopijo bolj hriboviti kraji. Do Nordkappa še slabih 300 km.

Postanek narediva v mestu Karasjok, v prospektu mesta vidiva, da je tu tudi spomenik Jugoslovanskim internirancem, seveda ga poiščeva. Zelo reklamirajo tudi nekakšen mini rezervat oziroma vas staroselcev – Suomov.

V mestu je tudi urejeno parkirišče za AD, včasih je delovala tudi sanitarna postaja.

Nadaljujeva pot, pred nama je pogosto neskončna cesta, brez konca. Vendar ustrajava in cilj je vedno bliže. Žal se pa proti severu vreme slabša. Naselja so redka, tu naj bi bila poseljenost 2-4 ljudje na kvadratni kilometer. Pogosto vidiva šotore Suomov, tukaj kot info

točka.

Narava se spreminja, proti Nordkappu se valijo cele kolone kamperjev. Zadnji del poti je bolj adrenalinski, poteka skozi tri predore, prvi je ozek, star, neosvetljen, kar malo mučen. Drugi lep nov osvetljen, zadnji pa adrenalinski in poteka 212 m pod morjem, hudo. Nato se še povzpneva v hrib in že sva na cilju, oziroma bova ko plačava 510 kron, dobrih 50 €. Ura je pol štirih popoldne in HURA, prispela sva.

Parkirava na velikem makadamskem parkirišču kjer je že vsepolno avtomobov in takoj ogledava prizorišče. Na samem vrhu vzpetine je velik urejen objekt s trgovinicami s spominki, restavracija, bifejček. V notranjosti (pod zemljo) je lep urejen prikaz odkrivanja Norkappa skozi zgodovino v obliki rova, ki se konča v veliki multimedijski dvorani, ki vrti malo umetniški film z mnogo svetlobnih in zvočnih učinkov o tem področju. Ob določenih urah v drugi kinodvorani vrtijo res lep

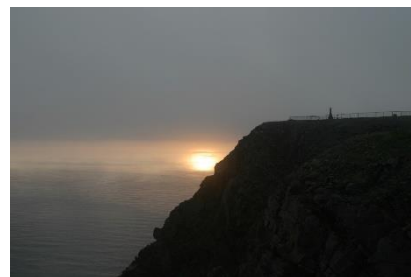
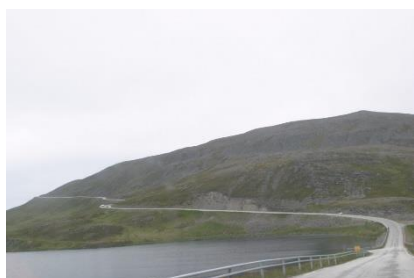
film iz življenja in dela na Nordkappu skozi celo leto.

Popoldne sva malo poslikala, nato pa nazdravila najin prihod s šampanjcem in šla spat. Ja res sva šla spat okrog šestih in navila uro za ob dveh ponoči, ko naj bi bil sončni vzhod (sliši se malo čudno).

Ko vstaneva je sicer svetlo, toda megleno. Ko sva načrtovala pot, sva tempirala prihod v sončen vikend (po Imeteo). Nisva edina pokonci (najbrž so kar vsi obiskovalci). Sreči se megla malo redči in uspeva naredit nekaj fotografij s sončnim vzhodom. Tukaj se ponovno srečava tudi z italijanskim motoristom, srbskega rodu, ki sva ga spoznala že pri prehodu arktičnega kroga. Tudi nekaj kolesarjev je tu, vsa čast. Omenit moram, da je bilo takrat šest stopinj in je bunda in kapa še kako prav prišla (ko ste se doma znojili pri 40 stopinjah).

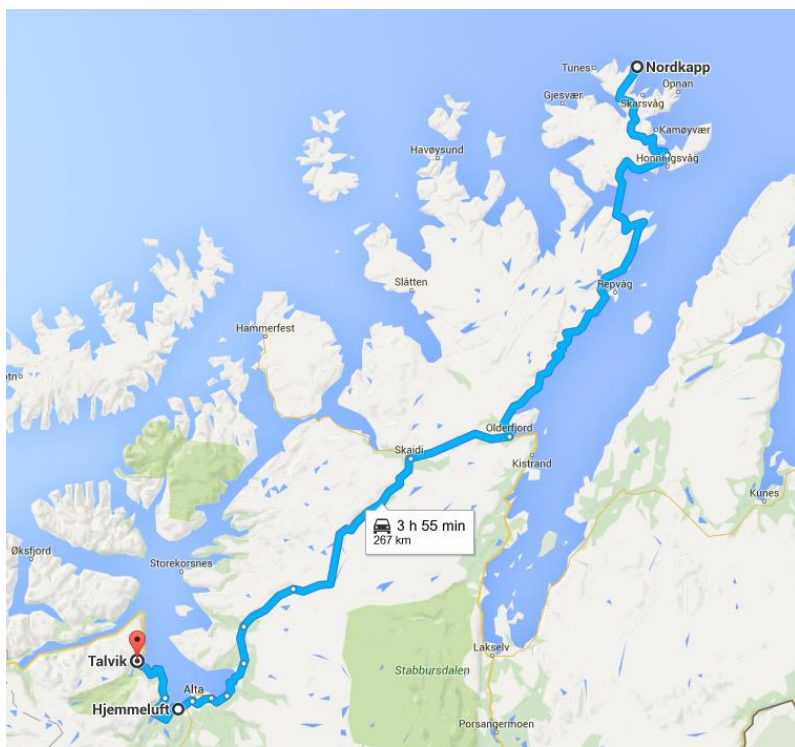
Na parking prihajajo tudi avtobusi, ki vozijo turiste iz letališča ali z ladij. Poleg nas spi kar v osebni avtu mlad Nizozemec.

Še malo odspiva.

Zgornje slike so nastale okrog dveh zjutraj, na plakatu pa je lepo prikazano kako potuje sonce konec junija, ko sploh ne zaide. V Skandinaviji so Troli krivi za vse, kot pri nas škratje.

8. dan, 267 km, Nordkapp – Talvik

Naslednji dan se zbudiva v gosto meglo, še malo pogledava okrog in počasi obrneva proti domu ... Vendar

ne naravnost, pred nama je še veliko lepih krajev. Premik je potrebno skrbno načrtovat ... Prvi cilj je najsevernejše naselje Skarsvåg. Mala simpatična ribiška vasica, poleti živijo malo od turizma, imajo kamp in nekaj hotelu podobnega. Tudi lepo šolo, cerkvico, seveda leseno in poleg pokopališče. Na Nordkappu vrtijo hiter posnetek te vasi skozi celo leto. Zanimivo je preko zime, ko javne luči par mesecev sploh ne

ugasnejo, ker je sama tema.

Za nazaj uspeva fotografirat vhod v podmorski tunel dolg skoraj 7 km in gre 212 m pod morjem. Zanimiv občutek, ko se najprej strmo spuščaš, nato pa strmo vzpenjaš, garmin pa kaže samo morje ...

Ustaviva se še v kraju Honningsvåg, poleg je tudi letališče. Megla se kmalu razgubi.

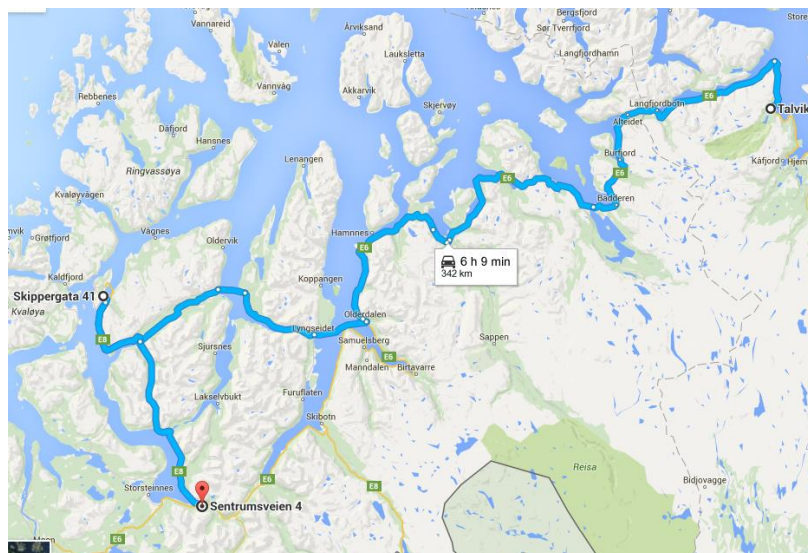
Nadaljujeva pot po slikoviti pokrajini v lepem sončnem dnevu. Pokrajina je res lepa, polno vode vsepovsod v obliki rek ali jezerc. Ob reki vidiva vse polno vikendov, ki so jih gradili tudi po bregu navzgor. Ob vikendih vsi ribarijo.

Postanek narediva v kraju Hjemmeluft, kjer si ogledav Alta Museum - Verdensarvsenteret for bergkunst, kot se v originalu imenuje muzej v naravi, 7000 let stare poslikave na kamnih (69.947381, 23.188546). Muzej ima najprej predstavitev v objektu, nato se pa sprehodiš po lepo urejenih potkah ob poslikanih skalah. Menda je treba plačat tudi vstopnino. Očitno niso ravno vajeni Balkancev, ki radi spregledamo take reči.

Ob čudovitem novem mostu si skuhava kosilo in pozno popoldne skleneva, da je dovolj poti in v Talviku, na bencinski črpalki, ki ima označeno tudi počivališče za avtodome, tudi parkirava v družbi dveh ADjev iz Italije (70.040773, 22.951390). Malo pokramljamo, seveda zamenjujemo Slovenijo in Slovaško. Če bi hodila spat z nočjo, bi bolj malo spala, zato se drživa najinih ur, do sedmih popoldne je vedno vožnje dovolj.

9. dan, 342 km, Talvik – Tromso - Norkjorkboton

Današnji dan je lep, sončen, za tamkajšnje razmere topel, do 15 stopinj. Do Tromsø uživava v turistični vožnji. Pokrajina je čudovita, mostovi, ki prečkajo zalive so prave mojstrovine, voziva skozi redka mala naselja.

Če zaliva ne premaguje most, potem je tu trajekt. Peljala sva se z mnogimi in niti niso zelo dragi. Za take kratke proge sva plačevala 15 do 25 €, se pa nabere. Vsi imajo »inkasante«, ki kasirajo pred vstopom, običajno se plača kar s kartico, kar je najenostavneje.

Okrog poldneva prispeva v Tromso, od daleč se vidi velik most čez zaliv. Mesto leži na manjšem otoku Tromsøy, ki je s celino povezan s kilometrskim mostom, pod zalivom pa vodi tudi tunel z dvopasovnico (nisva testirala). Parkirala sva ob lepi veliki beli Polarni cerkvi (69.647827, 18.988242). Za ogled pobirajo vstopnino, zato poslikava samo zunanost in greva

peš preko mosta v mesto. Ker je lepo sončno (do 15 stopinj), domačini na balkonih v mikicah ali celo goli do pasa kosijo, jaz pa s kapo preko mosta. Domačini imajo za vsaj 10 stopinj zamaknjen termometer ...

Mesto ni veliko je pa prijetno za pogledat. Vzameva si čas in poiščeva bankomat. Do tu sva poslovala zgolj s kartico, za

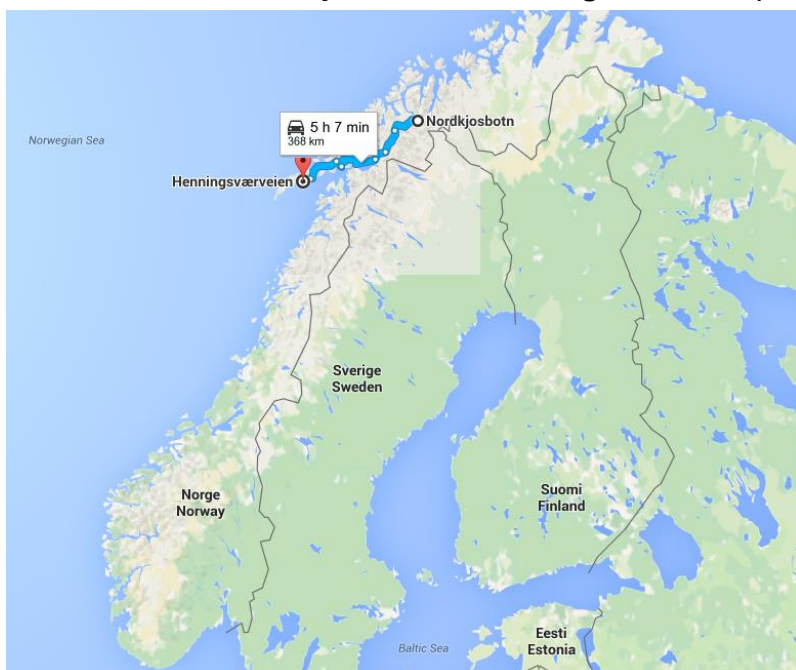
njih je to normalno. Z veliko tekanja le najdeva en bankomat, najbrž edini v mestu, seveda nastane posnetek. Tu si ogledava tudi Polarni muzej, z lepo prikazanim življenjem raziskovalcev severa in Eskimov.

Nadaljujeva do Nordkjosbotn, kjer poiščeva kamp (69.216320, 19.556568) in še pri zadnjih sončnih žarkih kar na tleh skuhava večerjo in seveda podleže tudi buteljka našega sponzorja pijače, vina Benčina.

10. dan, 372 km, Nordkjosbotn - Henningsværveien (Norveške Benetke)

Nadaljujeva pot, danes ciljava na Lofote. V Bardufoss se ustaviva ob spomeniku osvobajanja Norveške (je cel sklop spomenikov), tu je tudi velika letalska baza, ki je delovala že v drugi svetovni vojni, naselje pa tipično vojaško. Ker sva delala malo obvozov, da bi več videla, sva naletela tudi na ozek mali most, ki je komaj prenesel najino težo.

V Bjeviku si ob morju privoščiva kosila, vreme je lepo, sončno in zelo vabljivo, vendar samo skozi vetrobransko steklo. Zunaj je dobrih 12 stopinj, pa malo vetrček popihlja. Ob naju parkirata motorista (mož in žena), moški se malo obotavlja, nato pa sleče in se okopa. Ko ga vprašam od kod sta, pravi, da sta

Finca, seveda ravno dovolj nora. Odkloni pa medico, da bi se malo pogrel. V tem ledenem morju se kopajo tudi vaški otroci. Občudujem tudi domačine, ki so veliki domoljubi. Pred hišo si postavijo velik drog za zastavo. Mi pa jo sramežljivo obesimo za tavelike praznike. Tudi midva jo nabaviva. Taka zastavica stane na

Nordkappu pa še v par drugih krajih 50 kron, skoraj 10 €, v eni veleblagovnici jo najdeva za eno krono. Sem dvakrat vprašal blagajnika... Današnjo pot sem prikazal na malo večjem zemljevidu za lažjo predstavo.

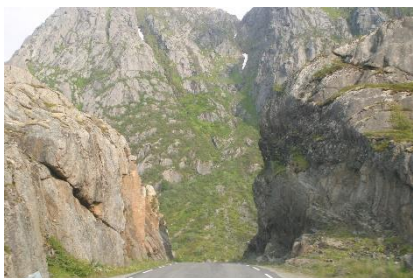
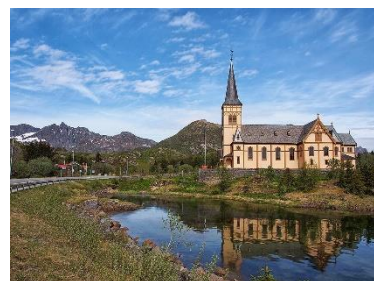

Solvear je glavno in administrativno mesto Lofotov. Kraj je majhen in neke hude zanimivosti tu ni. Od tu vodi trajektna linija za Skutvik (proti jugu, če želite krajšati pot). Sprehodiva se skozi mesto, tržnica je zanimiva, ponudba je pestra, večina Suomska hrana in oblačila. V trgovskem centru se založiva s hrano, kupiva hot-dog s klobaso, za na hitro in nadaljujeva. Malo zunaj mesta je velika lesena Lofotska katedrala (69.216320, 19.556568). Vstopnina, zato samo zunanje fotografije (ta je s spleta). Čez cesto je še veliko pokopališče.

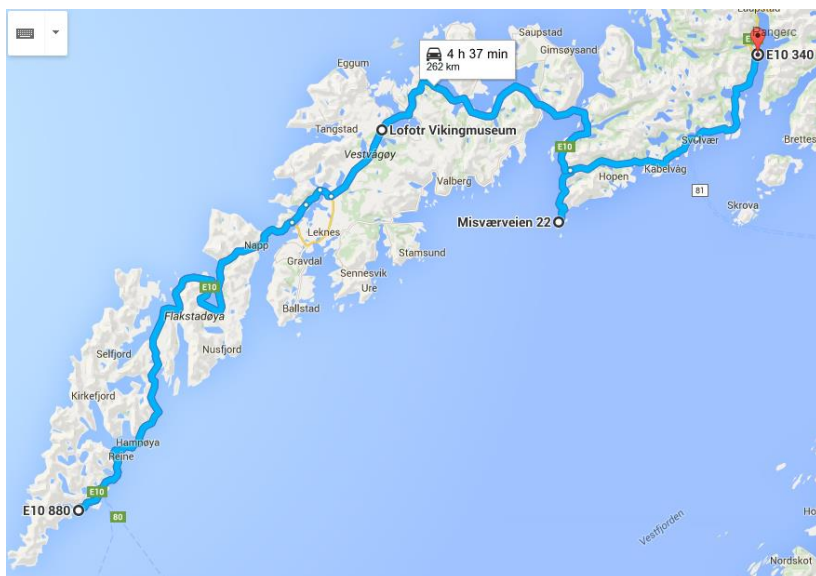

Nadaljujeva do Henningsværveien (Norveške Benetke). To je res eden najbolj slikovitih krajev Lofotov. Do tja vodi zelo ozka cesta, ki pelje med skalami kjer se preizkušajo plezalci in med morjem. Tik pred krajem je še visok betonski most. Kraj je majhen in zelo turističen. Tu so številne restavracije in galerije. Najslikovitejša pa je marina. Žal je bilo vreme bolj kislo za lepe fotografije. Kraj stoji na

enem malem otoku okrog katerega so še številni manjši. Prespiva na glavnem brezplačnem parkirišču (68.156364, 14.207586).

11. dan, 262 km, Henningsværveien – A - Vestpollen

Danes potujeva od norveških Benetk do kraja z nakrajšim imenom in nazaj do razgledne točke pri Vestpollnu. V čudovitem zalivu na vhodu v Benetke je nastala tudi naslovna fotografija.

Pot je slikovita iz otočka na otoček s trajekti, preko mostov in skozi podvodne tunele. Po bolj ali manj ozki cesti se vozimo v kolonah avtomobov, prikoličarjev, avtobusov ali turistov v avtih.

Kraj A je malo ribiško naselje, poleti tudi turistično. Imajo urejeno brezplačno parkirišče (67.880306, 12.978282). Tu je tudi konec ceste proti zahodu, naprej lahko nadaljuješ le peš. Splača se fotografirat tipično arhitekturo in to je tudi vse.

(rekonstrukcija), vrt in domače živali. Če se sprehodiš skozi park, si lahko ogledaš novejšo lepo cerkev, ob jezeru pa se lahko pelješ z ladjico, streljaš z

Blizu mesta Bostad si danes ogledava še Vikinški muzej (68.245154, 13.757000 koordinate parkinga). Tukaj se da porabit pol dneva, če imaš majhne otroke in je lepo vreme, sicer je bolj turistični nateg za 160 kron ali 15 € po osebi. Predstavljena je velika bivalna stavba Vikingov

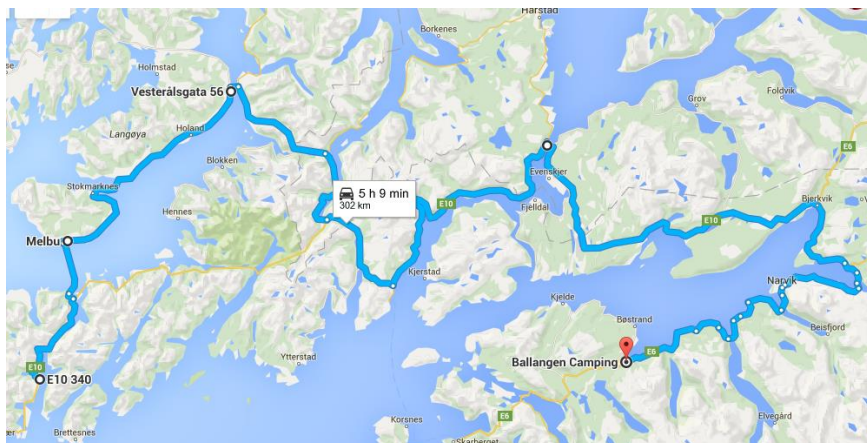

lokom, otroke vozijo na konjičkih, en mlad kovač se trudi kovati železo na star način. No nekaj je, mogoče v lepem vremenu ...

In zopet čez fantastične mostove do Vestpollen, kjer na počivališču pri razgledni točki prespiva (68.315922, 14.715783).

12. dan, 302 km, Vestpollen - Ballangen

Zapuščava Lofote, da se ne vračava čisto isti poti, malo zaokroživa na Melbu in do Sortlanda, ki ima krasno katedralo, je pa tudi luka.

Po celi Skandinaviji naju spremljajo te rože, pobrala sva celo semena, da jih vzgojiva doma.

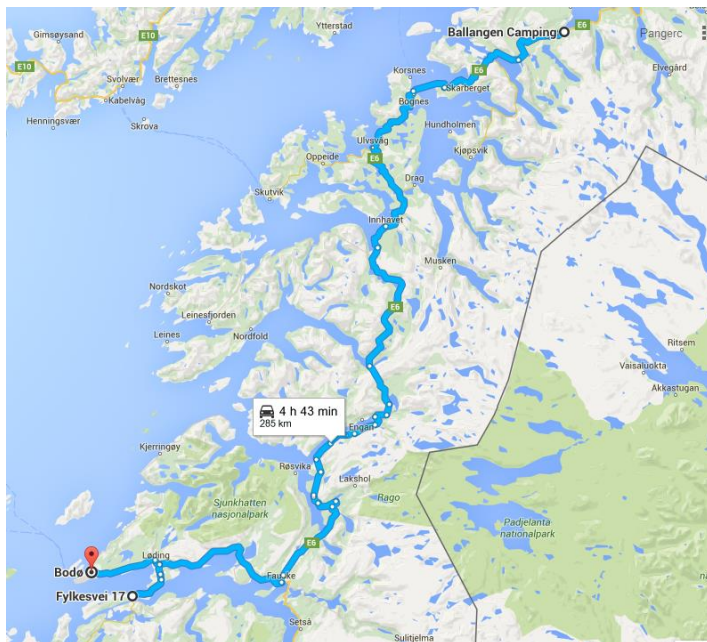

Nadaljujeva proti jugu, kratek postanek narediva v Narviku, bolj za obnovo zalog hrane, mesto si ogledava iz avta. Je kar nekaj zastojev zaradi gradnje ceste. Vidiva zanimivo cerkev. Zidano iz temnega kamna, ali pa je potem potemnelo, mesto ne deluje privlačno.

Cilj je kamp Ballangen v istoimenskem kraju (68.338301, 16.858961). Vreme je slabo, zato se samo malo sprehodiva po okolici in kampu. Kar zanimivo je gledati domačine. V mrzlem vremenu se delajo junake in v kratkih rokavih postavljajo šotor, nato pa celo noč kurijo webasto. Vsi kampi imajo tudi male hiške – cabine, namenjene le spanju.

13. dan, 285 km, Ballangen - Bodo

Tudi danes nadaljujemo pot na jug. Nimava posebnih točk za ogled, tudi v prospektih ne najdemo nič zanimivega za naju. Občudujemo prekrasno naravo, naselij skoraj ni. Pot poteka že znano skozi tunele, preko mostov in s trajekti.

Cilj je kraj Bodo, poleg so zelo zanimivi vodni vrtinci.

Malo pred Bodo zavijemo levo na 67.233470, 14.621120, kjer je lepo urejeno parkirišče in info točka kjer poleg prospektov, lahko dobiš tudi info ob katerih urah so vrtinci najmočnejši.

Pojav je res vreden ogleda. Ob menjavi plime oziroma oseke se ustvari močan pretok vode skozi ozko sotesko, kar povzroči vrtince. Čez je speljan ogromen betonski most. Zanimivo, da je tu

prepovedano spanje v kamperju, verjetno, ker je poleg kamp. Zaradi močnega vrtinčenja se

verjetno dviguje tudi hrana za ribe. Pred nami en domačin ulovi veliko ribo. Je pa kar strašljiv pogled na to ogromno količino vode.

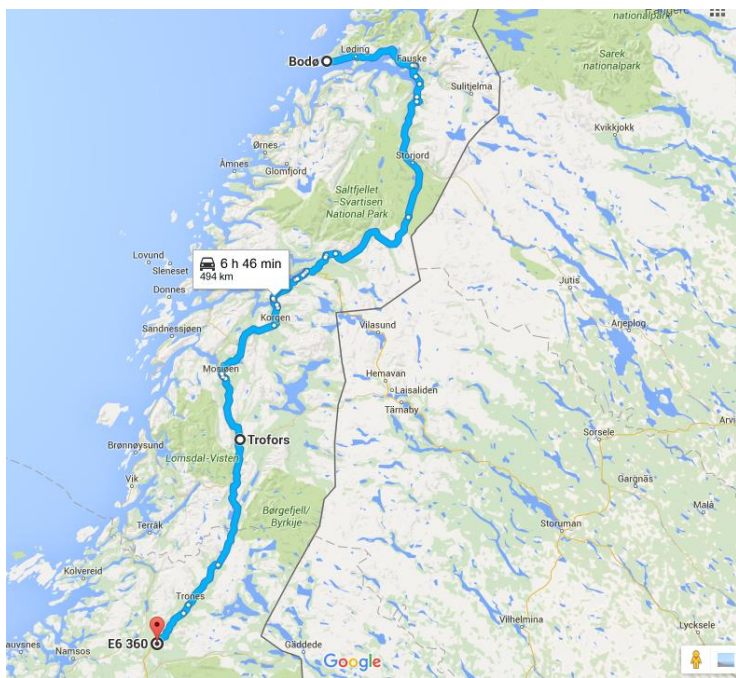

Pozno popoldne kreneva v Bodo. Malo pred glavno cesto naletiva na prvo cestnino na Norveški način. Pred cestnino so opozorilne table kjer piše koliko kron stane prehod, cestnini pa se avtomatsko

s posebnega računa, ki bi ga moral prej odpreti. Cestnino bi menda lahko poravnal tudi na najbližji bencinski črpalki. Če nimaš nič od tega, pa naj bi račun prejel domov. Mi ga še nismo.

Malo zaokroživa po Bodo in iščeva primeren plac. Pri eni bencinski vidiva znak za urejeno parkirišče za avtodome, pa ni nič od tega. V starem delu mesta najdeva parkirišče, ki ima par parkirnih mest tudi za avtodome (67.280978, 14.375676). Mirno prespiva, prej se še malo sprehodiva po mestu.

14. dan, 494 km, Bodo – počivališče pri Rossvol

Na izhodu iz mesta je letališče z muzejem. Pot nadaljujemo čez par planot.

Nadaljujemo proti jugu, pot je samotna, čez prelaze, narava čudovita in neokrnjena. Vedno poteka ob lepi reki. Moja ribiška sreča je zbežala skupaj s to lepo reko.

Nadaljujemo in kmalu prečkava oziroma izstopiva iz arktičnega

kroga na 66.550964, 15.317692. Na Finskem je prečkanje kroga veliko prijetneje. Tukaj poteka na visoki planoti, skoraj

na snežni meji, pa še vreme je turobno. Turizem seveda deluje tudi tu. Spominkov kolikor hočeš, zunaj pa delajo Trolčke iz kamnov, tako za spomin in za srečo. Tu je tudi spomenik Jugoslovanskim internirancem.

Nadaljujeva do mesta Mo i Rama, zanimivo ime. Razumeti je, da sta se dve mesti združili. Je pa to rudarko mesto z zanimivim in lepim centrom.

Naslednji postanek narediva v Mosjoen, lepo malo mesto, sva že hotela prespat, pa je bilo malo prezgodaj.

Nadaljujeva na jug, kmalu se ustaviva pri ogromnih brzicah Laksforsen na 65.624702, 13.292363.

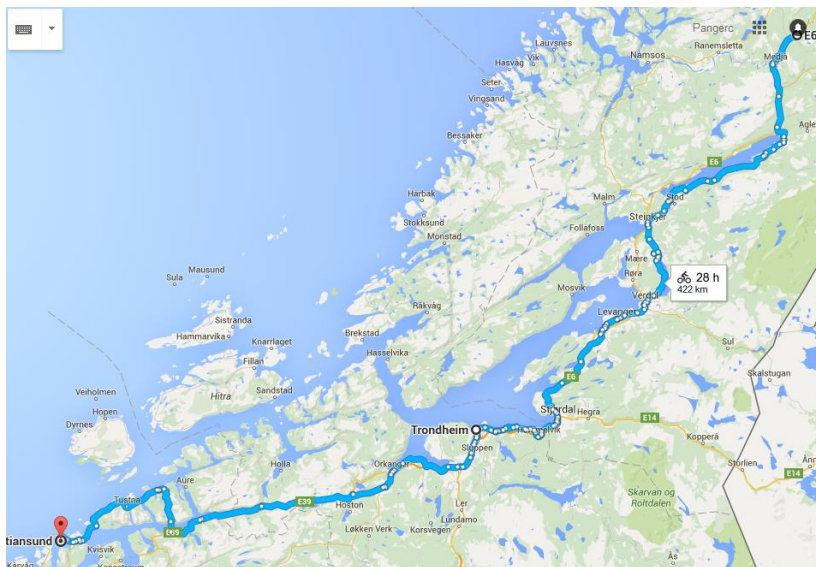
Na 65.101037, 13.342284 prečkava navidezno mejo med severom in jugom Norveške.

Tukaj je urejeno postajališče. Dejansko so tudi turistični prospekti tako deljeni. Na meji se bohoti mogočen portal.

Ker je bilo že malo pozno za naju sva od tu naprej iskala primerno prenočišče in ga našla. Parkirala in prespala sva ob naravnem jezu na 64.543959, 12.454490, kjer je tudi akvarij in dobra ribja restavracija, žal v našem terminu zaprta.

15. dan, 422 km, počivališče pri Rosvoll – Kristandsund

Nadaljujeva proti Trontheimu, po poti narediva nekaj lepih posnetkov v ne preveč dobrem vremenu.

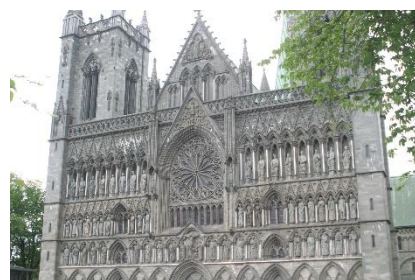
V Trondheimu zopet naletiva na cestninjenje in ga ignorirava. Najprej si ogledava mesto iz razglednega stolpa, brezplačno (63.422177, 10.432238).

Na stolp pelje dvigalo, zgoraj je lokal in lep razgled na mesto.

Spustiva se v center mesta, stari del, ki leži na eni strani na obali z druge strani pa ga brani ovinkasta reka Nidelva. Parkirava blizu

katedrale in si jo poskušava najprej ogledati. Sprva naju čuvajka ne pusti noter, ker imajo »servis«- mašo. Pusti naju pod pogojem, da sva tiho in brez fotografij. Katedrala deluje mogočno že od zunaj, znotraj pa je še lepša. V tej katedrali še sedaj ustoličujejo kralje. Občudujeva mašno petje. Ko je maše konec, nas vse zaženejo ven, na vhod pa postavijo tablo s cenikom za ogled. Super. Narediva nekaj posnetkov od zunaj in nadaljujeva ogled mesta. Je staro pristaniško mesto z ogromnimi skladišči ob reki, seveda je vse leseno.

Še vedno je ohranjen ali na novo narejen dvizni most. V centru sva naletela tudi na zanimivo cerkev in v njej naletela v bistvu na oskrbovalnico klošarjev, kar en kup čudnih tipov ob naju. Sva malo pohitela ven. Šla sva še na obalo, si privoščila eno slaščico, ne več če ravno Norveško in se počasi odpravila naprej. Malo je tudi dež ponagajal.

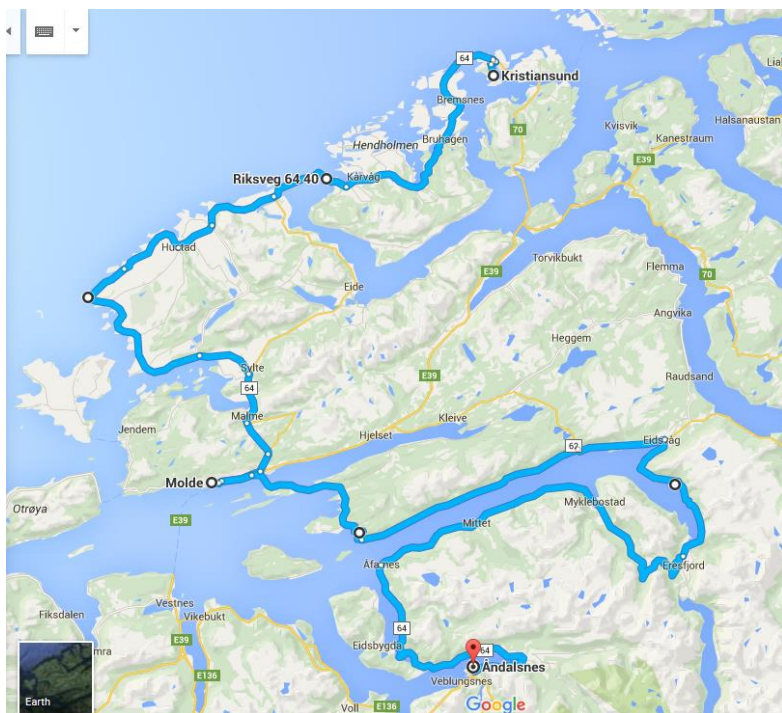

Nadaljujeva v Kristiansund, mesto na otoku, ki je v bistvu izhodišče za znamenito Atlantsko cesto. Mestece je slikovito in lepo, ogledava si ga naslednji dan. Imela sva koordinate dveh kampov.

V prvem so priznali, da nimajo tople vode zaradi okvare boilerja. V drugem je pa zvečer topla voda zmanjkala in sva se kopala vseeno v mrzli.

16. dan, 259 km, Kristiansund - Andalsnes

Zjutraj si najprej ogledava mesto, ki se počasi prebuja, le redarka vestno gleda plačane parkirne lističe.

Kaj hitro sva končala ogled, kajti čakala naju je ena najbolj opevanih Norveških znamenitosti. In sva šla. Najprej skozi nov podzemski tunel, ki je še plačljiv (dokler se ne izplača).

In ko prideva zopet na kopno se pred nama odpre prelep pogled na zalivčke in otočke preko katerih je speljana znamenita Atlantska cesta. Narediva par postankov za

fotografije, celi avtobusi turistov se fotografirajo pred največjim mostom.

Sicer je lep, ampak na reklamnih fotografija pa je videti prav hudo. Desna fotografija je iz interneta, verjetno malo frizirana.

Nadaljevala sva pot do kraja Bud, kjer je stara vojaška odporna točka, lepo urejena in na voljo za ogled. Dobro so vidni še bunkerji in oskrbovalne poti, razstavljenega je tudi nekaj orožja. Poleg je tudi urejen park kamnin Norveške.

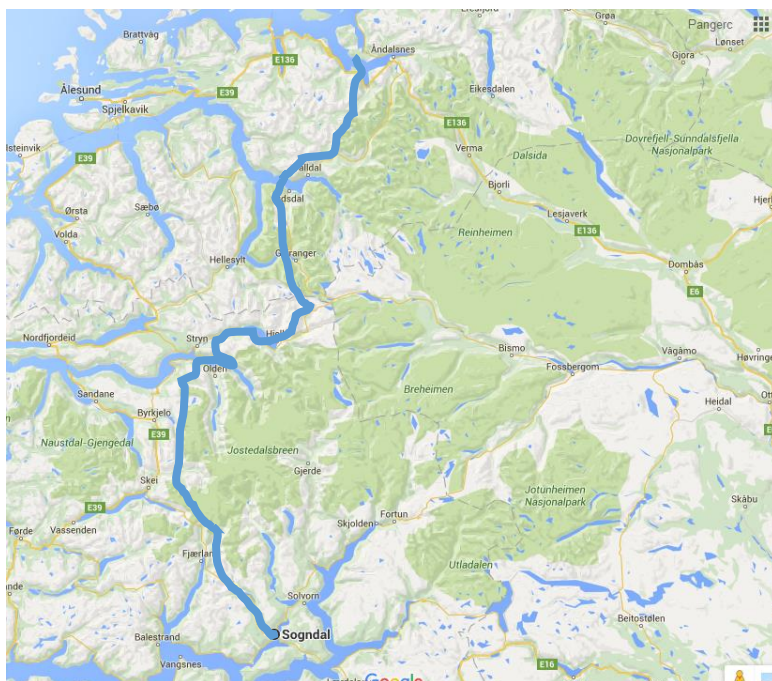

Nadaljujeva pod skozi Molde in proti Andalsnes. Pri Molde naletiva na lepo urejeno obalo in razgledni stolp, ki še ni v funkciji. Še enkrat s trajektom in že sva pozno popoldne v Andalsnes, ki je izhodišče za Trolstigen.

Iščeva primeren prostor za spanje, najdeva ga na železniški postaji kjer so že parkirani avtodomi. Prostor je tik ob mestecu. Zanimiv je vagon na železniški postaji, ki je predelan v kapelo (Togkapellet). Narediva en krog po mestu, ravno so urejali središče, zato je vse prekopano. Na železniški postaji je tudi info točka, kjer se založiva s prospekti, avtodomarji brez sanitarij pa so se tu tudi umivali.

17. dan, 308 km, Andalsnes – Sogndal

Zjutraj počasi startava novim doživljajem na proti. Zanimivo, da šele tu prvič na severu vidiva vsaj malo kmetijstva, nekaj nasadov krompirja in kasneje tudi jagod. Čudiva se da nimajo vrtov, in če malo pomisliš na poletno temperaturo, ki ne gre čez 15 stopinj, je logično, da jih ni.

Kmalu naletiva na »opozorilne« table za Trole in vzpon je kmalu tu. Za spomin sva del poti snemala tudi s kamero GoPro4. Serpentine so res fenomenalne, prepadne in končno tudi lepo speljane. Adrenalin doda še slap, ki škropi tik ob cesti.

Na forumu je potekala razprava o smiselnosti ogleda Trolstigen (Trolovih stopnic), če pa lahko doma vidiš Vršič. Ozko gledano je res, če pa malo bolj podrobno analiziramo, te na Vršiču pričaka najprej inkasant, ki ti zaračuna parkiranje avta na kakšno neurejeno bankino in lahko spiješ še čaj v koči. No tu te na vrhu pričaka ogromno urejeno brezplačno parkirišče z urejenimi sanitarijami, restavracijo, trgovino s spominki in ogromno urejeno

razgledno ploščadjo. Malo pa je razlike.

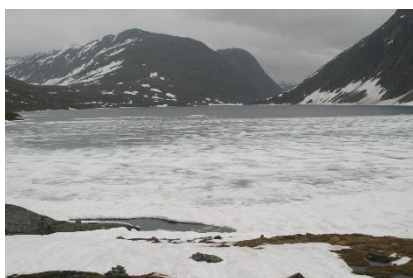
Nadaljujeva čez gorski prelaz in ponovno spustiva do fjorda Storfjorden in v kraju Linge se vkrcava mislim, da na zadnji trajekt na poti. Zanimivo, da naju anketira študent iz Srbije in na hitro malo poklepetamo.

Nadaljujeva pot proti znamenitemu Geiringen fjordu.

Ko si tako daleč, ni možno zbirat vremena, je pač deževalo. Na levi fotografiji je gužva na enem razglednem ovinku nad fjordom, na drugem je prikazano srečevanje velikih na ozkih ovinkih, desna pa prikazuje dve veliki križarki v fjordu.

V Geirengenu je tudi kamp, sicer pa ena sama gužva, parkirišče sva komaj dobila, kljub dežju je turistov veliko. Sicer so bolj ali manj bogatim turistom namenjene trgovinice, čokoladnice in podobno.

Nadaljujeva čez gorski prelaz in na višini 1030 m naletiva na zamrznjeno jezero, zanimivo.

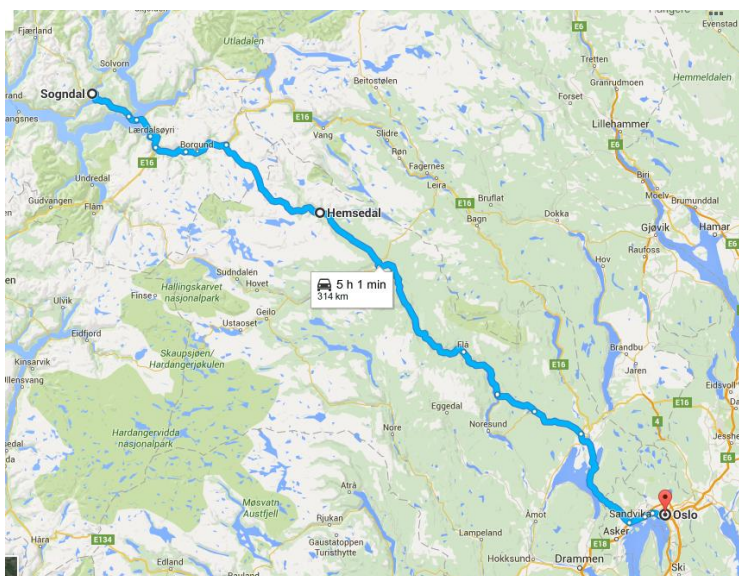
Še naprej naju spremlja čudovita narava, naletiva pa tudi na muzej ledene

dobe.

Počasi iščeva prenočišče, primerno parkirišče najdeva v kraju Sogndal na 61.228053, 7.100635, tik ob reki Sogndalselvi.

18. dan, 314 km Sogndal – Oslo

Norveške – Oslo. Zopet čez par bolj ali manj samotnih planot. Prometa je itak ves čas malo, zato lahko uživam v panorami.

Brez velikih postankov danes sredi dneva prispeva v glavno mesto

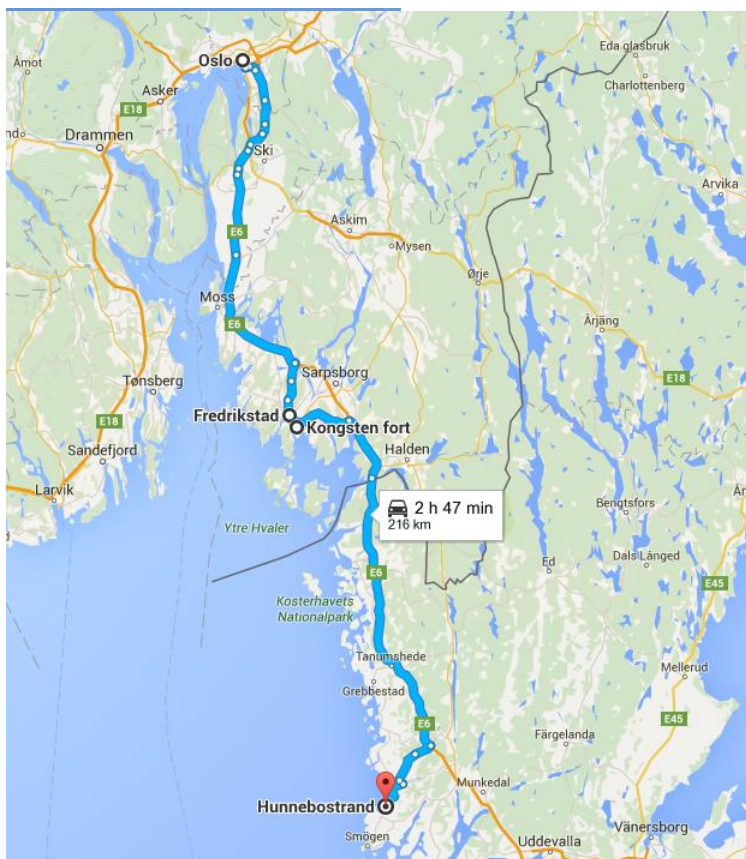

Oslo je pravo velempeto, leži ob Indre Oslofjord, je prepleteno s cestami, in železnicami. Imel sem koordinate PZA v marini, vendar po ogledu sva se raje odločila za kamp nad mestom, Ekeberg kamp (59.898321, 10.773948), s katerega je lep razgled na mesto. Popoldne kupiva dnevno karto za mestni transport, ki velja 24 ur. Z avtobusom se spustiva do mesta, se sprehodiva po centru do kraljeve palače, katedrale in greva še do trdnjave na obali.

Mesto je lepo urejeno, tudi vreme sva imela poletno (za tukajšnje razmere). Kamp je dokaj poln, veliko je prehodnih gostov, ki se tu ustavijo par dni.

19. dan, 216 km, Oslo - Hunebostrand

Naslednji dan koristiva še veljavno karto mestnega prometa in se s podzemno odpeljeva do skakalnic Holmenkollen. Podzemna, ki tam ni več podzemna ampak je navaden primestni vlakec, pripelje tik pod nordijski center. Možen je tudi dostop z avtom/avtodomom, na parkingu je možno tudi spanje.

Po dvanajsti se odpraviva proti jugu, cilj nama je majhna ribiška vasica Smøgen.

Ustavila sva se v Fridrikstad, da se malo razgledava in obnoviva zaloge hrane. Pri prehodu skozi mesta opaziva znak za kulturno znamenitost in ji počasi slediva. Prispela sva v Kongsten fort (59.201784, 10.960190), lepo utrjeno staro mesto. Ravno takrat so tam imeli neko slavlje, obletnico, in je bilo vse polno ljudi, stojnice, glasba. Vredno ogleda ko

greš mimo. Tu sva videla tudi en zanimiv prometni znak, ki se ga verjetno v avtošoli niste učili.

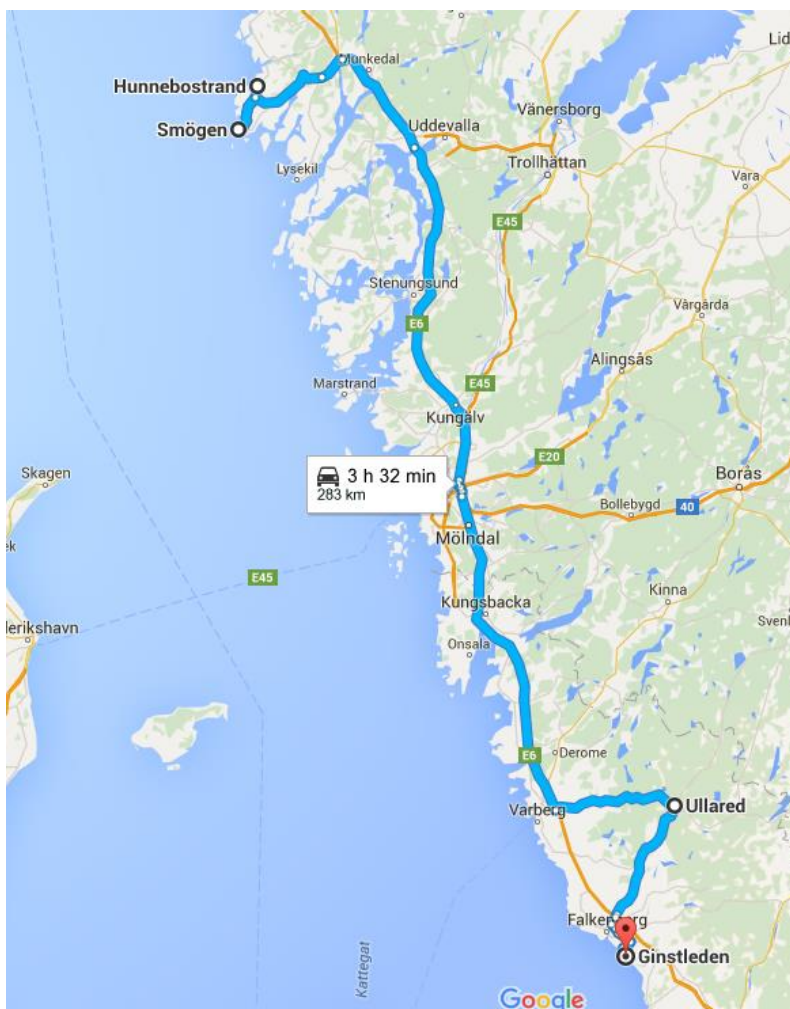
Tu sva porabila tudi zadnje norveške krone, sva že čisto blizu švedske meje.

Ko zavijeva proti Smøgen, naletiva na prijetno obmorsko vasico Hunebostrand. Hiše v vasi so vse po vrsti pobarvane v belo in stisnjene pod skalno gmoto, da spominja na kakšno južno Portugalsko vas. Sprehodiiva se po vasici, na bankomatu se oskrbiva z gotovino in ker nama je zelo všeč, poiščeva kar tu tudi prostor za spanje (58.437384, 11.288165). Ponoči vetrovno, vendar lepo.

20. dan, 283 km, Hunebostrand – Ginstleden

Vseeno si privoščimo dve vrsti rib.

Nadaljujeva proti jugu, danes si vzameva čas za opevani trgovski center v Ullared (57.136135, 12.712604). Sam kraj je manjši od trgovskega centra, ljudi pa toliko, da kar glava boli. Urejenih je ogromno parkirišč, tudi za avtobuse in avtodome, poleg je tudi kamp, ki ponuja tudi najem hišk. Skratka ljudje tukaj prebijejo tudi po več kot en dan. Cene so za njihove razmere ugodno, za nas pač ne. Nekaj časa si ogledujeva, hodiva iz trgovine v trgovino, ma to ni za naju. Kmalu za tem ko sva prišla domov je bila o tem centru ena oddaja na Discovery, so eno družino ozvočili in spremljali kako nakupujejo, noro.

Po obvezni jutranji kavi se premakneva do Smögen, to je malo ribiško mesto, morda bolj vas, zelo lepo in poznano po ribjih specialitetah po zmerni ceni.

Ko prispeva tja, je še vse mirno, večinoma zaprto. V marini se na čolnih prebujajo, večinoma mlajši in pospravljajo palube polne ostankov pijače in hrane. Očitno hodijo sem Norvežani, ker je tu cenejša pijača. V tem ritmu delujejo tudi trgovine.

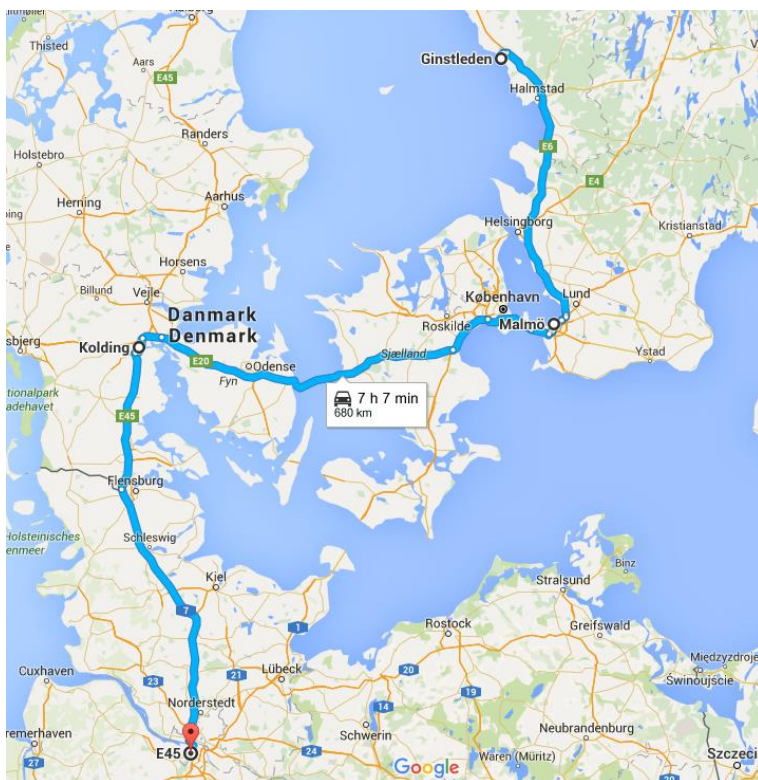
Poiščeva restavracijo in se dobro najeva za primerno ceno, okrog 20 €. Za primerjavo, na Norveškem je stala pica 40 do 50 €, pivo v trgovini 4 do 5 €.

Zavijeva k morju in poiščeva plac za spat blizu Falkenberga na 56.858291, 12.550077. Tu se nahajajo velike peščene-mivkaste plaže. Sva se morala, kar potrudit za dobro parkirišče, ker je v glavnem povsod prepovedano spanje. Tukaj pa ni bilo, spala sva v družbi mlade družine iz Švice in para iz Švedske.

Zvečer je bilo še kar toplo, da sem se lahko fotografiral še s pivo, vina je že zmanjkalo.

21. dan, 680 km, Ginstleden – Hamburg počivališče

podobna trajektni. Plačala okrog 50 €.

Vstaneva v oblačno in kasneje tudi deževno jutro. Nimava več programa, greva domov. Ker nisva ljubitelja trajektov, pa tudi dovolj jih je že bilo, sva pot načrtovala preko 18 km dolgega prehoda Storebælt med Švedsko in Dansko, vrhunskega gradbeniškega dosežka, kombinacije mostu in tunela, je tretji najdaljši most na svetu z glavnim razponom 1,6 km in najdaljši zunaj Azije. Cena mostnine in tunelnine pa je

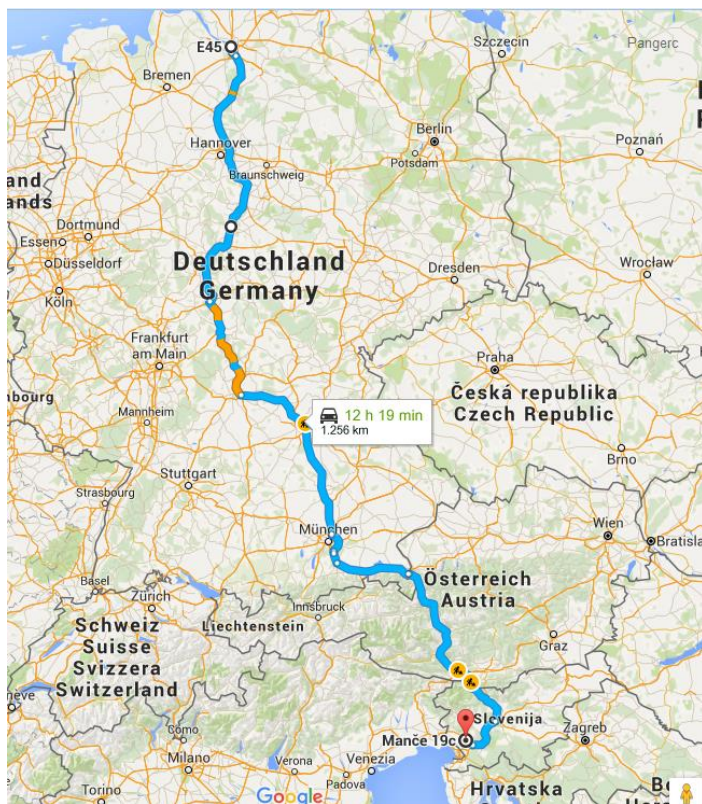

Prijetno doživetje, žal v slabem vremenu. Nadaljujeva vožnjo, po sledovih na cesti očitno voziva tik za močno nevihto.

Ko obvoziva Hamburg, poiščeva primerno avtocestno počivališče in v miru prespiva.

Od tu naprej sva načrtovala pot tako, da nekje na polovici poti še enkrat prenočiva.

22. dan, 1256 km, Počivališče Hamburg – Manče (Vipava)

Ker je bilo zjutraj še vedno slabo vreme, sva se ob kavici odločila, da preostanek poti prevoziva v eni turi, nenazadnje je pred nama sama avtocesta, ki naju pripelje direkt do doma. In greva.

Sprva je potovanje potekalo normalno, tekoče. Proti poldnevu pa so se začeli krajši in daljši zastoji, vožnja v drugi brzini, skratka katastrofa. Cestarji so se trudili pospeševati promet z odpiranjem dodatnega pasu, vendar ni šlo.

Tako je pot, ki bi morala pot po Garminu trajati dobrih 12 ur, trajala dobrih 16. Kljub vsem zapletom varno prispeva domov ob enajstih zvečer.

Zaključek:

Prevozila 9900 km, v 22 dneh, porabila 900 l goriva, poraba okrog 9 l/100km. Cena goriva na Norveškem od 1.4 do 1.5 €, drugod podobno kot pri nas.

Skozi 12 držav sva potovala, niti enkrat nisva pokazala dokumentov, niti policajem, niso naju ustavili.

Bila sva na območju petih različnih valut.

Naredila sva 10.000 fotografij ali 12 G in posnela filmčkov z GoPro4 kamero za 8.8 G filmov.

S potopisom sem želel v kratkih orisih prikazati celotno pot, brez podrobnejših opisov posameznih zanimivosti. Težko pa je na par straneh opisati vse videno in občuteno. Skandinavijo je potrebno preprosto doživeti.

Potovanje je bilo nepozabno in zagotovo ga bova še ponovila, mogoče, ko bo na razpolago več časa in ne bo dopust omejitev. Mene je prevzela neokrnjena in izredno slikovita narava, zato sem pri potopisu uporabil veliko fotografij. Na nek način je Skandinavija poseben, drugačen svet. Zanimiva je njihova arhitektura, lesene stavbe, ki so na Finskem enolično rdeče-rjavo obarvane, na Norveškem pa različnih barv z ograjami in okraski. Skandinavci so nama delovali kot ukročeni nomadi. Pred skoraj vsako hišo se nahaja kamp prikolica ali avto dom. Prav tako je zlasti na severu skoraj pred vsako hišo traktor s pripravljenim plugom in veliko dodatnih luči. Kljub bogatim naftnim virom, je v mestih veliko vozil na električni pogon.

Skandinavci so tudi zelo tolerantni do turistov-avtodomarjev. Parkiraš in prespiš lahko dobesedno povsod. Veliko je tudi urejenih parkirišč, velikokrat tudi s sanitarijami.

Potovanje posvečam najini 100 letnici (oba sva to leto dopolnila 50).

Zapisal Franko, fotografije Boža